

آکوبئے کا گد

سلام و درؤت

① چه هُدا و هُداوندین ایسا مسیهئ هزمتکار، آکوبئے نیمگا

په دوازدهین گبیلهان که دنیايا شنگ و شانگ أنت.

شمارا سلام سر بات.

باور و هکمت

② او براتان! وهده وژ وژین چکاس و آزمائشان کپیت، اے چیزا

سرریچین شادهیه بزانیټ. ③ چیا که زانیټ شمئ ایمانئ چکاس سبر و

اوپار کاریت، ④ بله بلټ که اے سبر و اوپار سرجم ببیت تان شما رُست و
رُدوم بکنټ و تمان و کامل ببیت و شمارا هچ کمئ مبيت.

⑤ اگن چه شما یگئ زانت و هکمت کم ببیت، چه هُدايا بلوټیت و هُدا، که

چه وتی بکشدگیا هرکسا بے مټ و شگان دنت، آيا زانت و هکمت بکشیت.

⑥ بله گون باورمنديا بلوټیت و هچ شگے دلا مئياریت، چیا که دودلین مردم

زُرئ چنول و مئوجانی ڈئولا انت که گون گواتا هر نیمگا لیټ وارت. ⑦ اے

وژین مردم، چش هیال مکت که آيا چه هُداوندا چیزئ رسیت. ⑧ پرچا

که آ دودل انت و وتی هچ کار و هچ کردارئے سرا مهر نه اوشتاتگ.

هستومند و نيزگار

(۹) نيزگارین برات، وتی مژاه و اژتمندیئے سرا پهر بکنت و (۱۰) هستومند،
وتی دریښی و نيزگارئے سرا، چیا که هستومند دشتئے پلئے پیما هُشک تریت
و زئوال بیت. (۱۱) روچ گوڼ وتی سوچوکین برانزا سر کُشیت و کاهان هُشک
کنت، آیانی پل رچنت و زیبایی اش گار بیت. هستومند همه پیما انت، وتی
کسب و کارانی چن و لانچا گیمریت و بیگواه بیت.

چکاسئے سمر

(۱۲) بهتاور هما انت که وتی آزمائش و چکاسان مهر اوشتیت. پرچا که
وهده آچه چکاسان سربلند بیت، زندمانئے هما تاج آییا رسیت که هدایا په
وتی دوست داروکان واده کرتگ. (۱۳) آ که چکاسا کپیت، مگوشیت: ”اے هدا
انت که منا آزمائش کنت.“ چیا که هدا گوڼ هچ بدیئے چکاسگ نبیت و هچکسا
چکاس و وسوسها دئور ندنت. (۱۴) هرکس که وسوسه بیت، اے آییئے جندئے
سلین واهگ انت که گلايښت و داما دئوری دینت. (۱۵) سلین واهگ که لاپړ
بنت، گزا گناه پیدا بیت، گناه که ردیت و مزن بیت، مرگ کاریت. (۱۶) او منی
دردانگان! رد مئوریت.

(۱۷) هر نیکیڼ داد و هر تمانین تپه و نیکی چه برزا کیت، چه نور و رزنئے
پتئے نیمگا که هچبر بدل نبیت و هچ تھاری و ساھگیا آییئے ارواه و جبینا راه
نیست. (۱۸) آییئے واهگ همه بوتگ که مارا چه راستیئے هبرئے وسیلها پیدا
بکنت، تانکه آییئے جوړ کرتگیڼانی اولی بر و سمر بیڼ.

(۱۹) او منی دُردانګان! شَرّ دلګوښ بکنیټ. هرګس باید انت اشکنګا تئیار
 بیټ، بله هبرا اشتاپ مکت و زوټ زهر مگیټ. (۲۰) چیا که انسانئ زهر و
 هژم، آ پهریزکاریا په بر و سَمَر نئیلیت که هُدا لوئیت. (۲۱) پمیشکا هر وژین
 پلیتی و سَجْهین بدیان چه وت دور کنیټ و په بیکبری و نرمدلی، هما ګال و
 هبران دلا بداریټ که شمئ دل و جانا نادینګ بوتګ و شمئ رګینګئ واک و
 توانی هست.

(۲۲) هُدا ئه هبرا، انچش سهل و هُشکا گوښ مداریټ و وتا رد مدئیټ، آیئ
 سرا کار بکنیټ. (۲۳) چیا که هرګس اے هبرا اشکنټ و آیئ سرا کار نکنت، هما
 مردمئ دُولا انت که وتی چهرګا آدینکا چاریټ، (۲۴) وتا ګندیت، بله انچش که
 چه آدینکئ دیم دور بیت، هما دمانا وتی رنگ و دُروشما شموشیت. (۲۵) بله آ
 که وتی چمان دیم په تمان و کاملین شریټ، بزان ”آزاتیئ شریټا“ ترینیت و
 آیئ سرا مَهر اُشتیت، شموشکارین اشکنوکه نه انت، مَوکین کار کنوکه. آ
 وتی کار و ګردا بهتاوَر بیت.

(۲۶) آ ګس که وتا هُدادوُسته زانت بله وتی زبائئ مهرا داشت نکنت، وتا رد
 دنت و ګلاینیت و آیئ ”هُدادوُستیا“ پاندګه نیست. (۲۷) هما هُدادوُستی که
 مئ هُدا ین پت، پاک و بے ایبی زانت: ”سګیانی وهدا جنوزام و چورئوانی دستا
 ګرګ“ و ”وتا چه اے دنیائے ګندګیان پاک دارګ“ انت.

چه یرک و پیرا پهریز

۱) او منی براتان! شما که مئے مَزَن شانیڼ هُداوند ایسا مَسِيهئې باورمند

ایت، مردمانی نیاما پَرک و پیړ کرْت نکښت. ۲) په مِساله، اگن یگے گون
تلاهیڼ چله و مُندریک و وشین پوښاکان شمئ دیوانا بیئیت و دگه ډرتگ پُچین
بَزگے هم بېتریت و ۳) شما اتلس پوښا گون شَرین چمے بچاریت و بگوشیت:
”بیا، بیا بُرزا بند“، بله گون آ بَزگا بگوشیت: ”اوډا بوشت“، یا: ”منی پادانی
دیما بند“، ۴) گُږا شما وتی نیاما پَرک و پیړ نه اِشت و گون وتی سلین
هیالان اِیر جنگی کاره نکرت؟ ۵) او ډردانگان! گوش داریت. هُدایا اے دنیائے
نیزگارین مردم گچین نکرتگانْت که باورا هستومند بېنت و هما بادشاهیا
میراس بېرنت که هُدایا په وتی دوست داروکان لبز و کئول کرتگ؟ ۶) بله شما
نیزگارانی بے اِرتی کرتگ. اے هستومند نه اُنت که شمئ سرا ستم کنت و شمارا
گریننت و هکدیوانان برنت؟ ۷) همے نه اُنت که هما شریدارین نامئ سرا کُپر
کنت که هُدایا شمارا بکشتگ؟

۸) اگن شاهانگین شَریتا، هما دابا برجاه بداریت که پاکین کتاب هُکم کنت:
» ”گون وتی همساهاگ و تی جندئ دئولا مهر بکن“، گُږا شما شَر کرتگ. ۹) بله
اگن پَرک و پیړه بلیت، گناه کنیت و شَریت هم شمارا هما دئولا میاریگ کنت،
که گنهکاران کنت. ۱۰) پرچا که اگن گسے شَریتئ سجهین رهبدانی سرا کار
بکنت بله یک رهبدے هم بیروشیت، بزان سجهین شَریتی پروشتگ. ۱۱) آیا
که گوشتگ: » ”زنا مکن،“ ”انچش هم گوشتگی: ” ”هوَن مکن.“ ” نون اگن زنا
مکنئ بله هوَن بکنئ، تئو شَریت پروشتگ. ۱۲) گُږا همایانی دابا کار و هبر
بکنیت که آزاتیئ شَریتئ سرا دادرسی کنگ بنت. ۱۳) چیا که آ مردم که مهر و
رهم نکنت، آیانی دادرسی په بیړهمی بیت. بله مهر و رهم، دادرسیئ سرا
بالادست و سوَبین بیت.

باورمندی و کار و کرد

۱۴) او براتان! بے کار و کردا، تهنا گون باورمندی گپ و هبرا، کسپا چے سوټ و پاندگے رسیت؟ اے پئیمین باورمندی، چون آيا رَکینَت کنت؟ ۱۵) اگن برات یا گهارے رۆزیگ و پوښاکا مهتاج ببیت و ۱۶) چه شما یگے گون آيا بگوښیت: ”په سلامتۍ برئو، شَرین پوښاک بیوښ و لاپئے سیرا بور،“ بله په آییئے جسمی زلورتانی پوره کنگا هچ مکت، آییئے کارے شَر ببیت؟ ۱۷) بے کار و کردا، باورمندی مُرتگ.

۱۸) نون بوټ کنت کسے بگوښیت: ”تئی کړا باور هست و منی کړا کار و کرد. تئو وتی باورا بے کار و کردا منا پیش بدار و من چه وتی کار و کردا، ترا وتی باورا پیش داران.“ ۱۹) ترا باور انت که هدا یگے. شَر انت. دیه و چنانی باور هم همش انت و چه ترسا لرزنت.

۲۰) او نادان! په بیگردین باورمندی بیټر و بیسمریا دلیل و نشانی لوټے؟ ۲۱) مئے بُنیړک ابراهیم، چه وتی کار و کردا پاک و پهریزکار حساب آرگ نبوت هما وهدا که وتی چک اِساکي گربانجاها برت؟ ۲۲) گندئے که آییئے باورمندی و کارکرد، هوریگا دیما شتنت و باورمندی گون کارکردا سرجم بوت. ۲۳) اے ډئولا، هما نبشته په سر رست و سرجم بوت که گوښیت: » ابراهیم هداي سرا باور کرت و همه باور، په آيا پاکي و پلگاری حساب آرگ بوت« و آ هداي دوست زانگ بوت. ۲۴) گړا گندیټ که هرکس چه وتی کارکردا پاک و پهریزکار زانگ بیت، تهنا چه باور و ایمانا نه.

۲۵) انچش هم، بنامین جنین رهاب چه وتی کار و کردا پاک و پهریزکار

هساب آرگ نبوت، هما وهدا که چاریگی جاه و پناه دانت و چه دگه راهیا
 تاجپنتنت؟ (۲۶) هئو! بزان، هما دابا که بے روها، جسم و جان مُرتگ، بے کار و
 کُردا باور هم مُرتگ.

زبانے گندگی

(۱) او منی براتان! چُش مبيت، چه شما بازینے استاد ببيت. چیا که زانیت،
 ما استادانی سرا گرانترین دادرسی کپیت و (۲) ما سَجْهین باز رَد جنین و نَگل
 ورین. اگن گسے چه وتی هبران نَگل مئوارت، تمان و کاملین انسانے و وتی
 سَرجمین جسم و جانے مَهارا داشت کنت. (۳) اگن ما اسپانی دپا لگام بکنین
 تان آیان وتی پرمانا بیارین، گُزا آیانی سَجْهین جسم و جانا هر نیمگے که بلوئین
 تاب دات کنین. (۴) ٹوهین بوجیگان بچاریت. هرچنت که باز مزن آنت و په
 آیانی دیمَا برگا ٹرندین گوات پکار انت، بله ناھدا بوجیگا گون هُردین سَکانه هر
 جاه که بلوئیت بارت. (۵) همه ڈئولا، زبان و لَلک هم انسانے جسمے یک
 هُردکین بهرے بله مزین گُرگ جنت. اَنچش که آسے هُردین تریشکے، مزین
 جنگلے سوچیت، (۶) زبان هم یک اَنچین آسے که مے جسم و جانے رگ و
 بندانی تها سلّیانی دنیاء. مردما پَھک سلّ و آلودگ کنت و آییئے درُستیگین زندا
 آس جنت. زبان وت آسے که چه دُوزھئے آسا روک بوتگ.

(۷) هر ڈئولین جانور، بالی مُرگ، مار و گوچ و دریایی سَهدار رامگ کنگ بنت
 و انسانا اے کار کرتگ، (۸) بله هچگس زبان و لَلکا لگام کرت نکنت. زبان
 سرگشّین شِرے که چه کُشوکین زهرا پُر انت. (۹) گون همه زبانا وتی
 هُداوندین پتا ستا کنین و گون همه زبانا هما مردمان نالت کنین که هُدایا وتی
 شِکل و دُرُوشما اَد کرتگ انت. (۱۰) چه یگین دپا ستا و سنا هم در کئیت و

بدځوايي و نالت هم. او براتان! نبايد انت چش ببیت. (۱۱) بوت کنت چه یگین
چمگا سورین و وشین آپ برُمبیت؟ (۱۲) او منی براتان! انجیرئ درچکے
زئیتونئ بر دات کنت؟ یا که انگورئ درچکے انجیر دنت؟ همے دُولا، سورین
چمگے وشین آپ رُمبیت نکت.

دو پئیمین هکمت

(۱۳) شمئ نیاما دانا و اگلمند کئ انت؟ بلئت اشیا چه وتی شرکردیا پیش
بداریت، گون هما بیکبری و مهربانیا که چه هکمتا کئیت. (۱۴) بله اگن شمئ دلا
تهلین هسد و وتگرزی مان انت، گزا پهر مکنیت، دروگ مبنیت و اے راستیا
بمئیت. (۱۵) اے دُولین ”هکمت“ چه بُرزا ایر نئیت، زمینی، نپسانی و
شئیتانی انت. (۱۶) چیا که هر جاه هسد و وتگرزی ببیت، اودا پتنه و آشوپ و
دگه هر دُولین گندگی بیت. (۱۷) بله آ هکمت که چه بُرزا کئیت، اولا که پاک و
پلگار انت، رندا سهل آروک و نرم، مئوک و چه نیکی و رهمته بر و سمر پُر انت،
چه پرک و پیړ و دورویی و دوپوستیا هم دور انت. (۱۸) آ که سهل و سلاهئ
تُهما کشت، پهریزکاری رنت.

وتا هدائے دستا بدئیت

(۱) شمئ نیاما، جنگ و دِچاک چه کجا ودی بنت؟ چه شمئ جندئ هما
تماه و واهگان نه انت که شمئ رگ و باندانی تھا جنگا انت؟ (۲) چیزئ لوئیت و
شمارا نرسیت. چه هماییئ تماها، هون و کوشا کپیٔ، بله انگت شمارا نرسیت.
نون جنگ و جدل جوړئیت، پدا هم شمارا نرسیت چیا که چه هدایا نلوئتگؤ.
(۳) وهده لوئیت و نرسیت، په اے سؤبا انت که شما گون بدین مُراد و واهگے

لوټگ تان آ چیزان په وتی ایش و نوښان کار بندیت. (۴) او زنهکاران!
 نزانیت که دنیائے دوستی، هدائے دژمنی انت؟ هرکس که دنیائے دوستی رندا
 انت، و تا هدائے دژمن جوړینیت. (۵) هیال کنیت که پاکین کتابا میت و
 ناهودگ گوشتگ: ”روھے که هدایا مئے شمئے جسم و جانا دمتگ، تان هسدئے
 کساسا په ما هدوناک انت؟“ (۶) بله رهمته که آ مارا بکشیت، بیهساب گیشتر
 انت. پمیشکا پاکین کتاب گوشتیت:

هدا پړکبر و گروناکین مردمانی هلاپا مهر اوشتیت،

بله بیکبر و دربیښین مردمانی سرا وتی رهمتان گوارینیت.

(۷) گړا، و تا هدائے دستا بدئییت. شئیتانئ دیمما مهر بوشتیت و آ چه شمئے
 دیمما تچیت. (۸) گون هدایا نژیک بییت، هدا هم گون شما نژیک بیت. او
 گنهکاران! وتی دستان پاک کنیت. او دودلان! وتی دلا ساپ کنیت، (۹) زاری
 بکنیت، مۆتک بیاریت و بگریویت. وتی گندگان مۆتکئے تنها بدل کنیت و
 شادهیان اندوهانی تھا. (۱۰) هداوندئے بارگاه، بیکبر و دربیښ بییت و هداوند
 شمارا بُرز و سرپراز کنت.

ایر مجنیت

(۱۱) او براتان! یکدومیا ایر مجنیت و بدگوئی مکنیت. هرکس که وتی براتا
 بد بگوشتیت و آیا میارباز بکنت، راست ایش انت که آیا شریت بد گوشتگ و
 میاریگ کرتگ. اگن تئو شریتئے دادرسیا کنئے، گړا شریتئے سرا کار کنگا نهائے،
 شریتئے هلاپا شور بُرگا ائے. (۱۲) بله دادرسیا و شریتئے جوړینوک یگے. آ هما
 انت که رگینگ و تباہ کنگے واک و توانی هست. گړا تئو کئے ائے که وتی

په باندا تا نا هو دگيڼ پهر

(۱۳) بله شما که گوښت: ”مروچی و باندا اے شهر و آ شهر ا رئوین و سالة همانگر گوازيڼين، سئوداگرئ كنين و مزنيڼ سوټ گټين،“ شر گوښ داريت. (۱۴) شما همينچك هم نزانيت كه باندا چه بيت. شمئ زند چيې؟ شما باپ و هرمة پيما ايت كه دماڼكيا گندگ بيت و پدا گار بيت. (۱۵) گرا چش بگوښت: ”اگن هداوند بلوټيت، زندگ مانيڼ و اے پيما و آ پيما كنين.“ (۱۶) بله نون چش انت كه په كبرے پهر كنيت. هر اے وژين پهرے سل انت. (۱۷) گرا، اگن كسے بزانت كجام كار شر انت و آ كارا مكنت، گنهكار بيت.

بژن و اپسوز په هستومندان

(۱) نون شما، او زر و مالئ و اجهان، بگريوټ و زاري كنيت، چيا كه تهارين روچ ديم په شما پيداك انت. (۲) شمئ مال و هستي زئوال بوتگ و سرتگ و جامگ و پوشاك هم وروك و رميذا وارتگ انت. (۳) شمئ زر و سيم زنگ گيتگ انت و زنگش شمئ هلاپا گواهي دئينت و آسئ دئولا شمئ جسم و جائئ گوشتا ورنټ، پرچا كه اے گډي روچان، زر و مالو امار كرتگ. (۴) بچاريت، ائون هما كارنده و دهكاناني مژ شمئ هلاپا كوگار كنت، كه آيان شمئ دگارانې كشار روڼ و موش كرتگ انت و شما گون مندر و ريك آيانې مژ نداگ. آرنوكاني اے پريات، زورمندين هداوندئ گوشا رستگ. (۵) شما زمينئ سرا په ايش و نوش و هئوا و هئوس زند گوازيڼتگ. و تا په كشگئ روچا شر سائتگ و پزورؤ كرتگ. (۶) شما تچك و پهريزكارين مردم مياريگ كرتگ و كشتگ انت. آ شمئ

هلايا نه اوشتاتگ انت.

سگيانی وهدا سبر و اوپار

(۷) او براتان! تان هداوندئ آيگا، سبر و اوپار کنيت. بچاريت که دهکان چه پئما ودار کنت تان زمين وتی پُرارزشين برا برودينيت، آ په ايرهتی و بهاری هئوران چون وداريگ انت. (۸) شما هم سبر کنيت و دلا دد کنيت پرچا که هداوندئ آيگ نزيک انت. (۹) او براتان! يکدوميئ زنگا مجنيت تانکه دادرسيا مئاريگ کنگ مبيت. چيا که دادرس، دروازگئ دپا اوشتاتگ. (۱۰) براتان! سگيانی وهدا، سبر و اوپارا چه هما نبیان سبک بگريت که هداوندئ ناما هبرش کرتگ. (۱۱) ما همایان بهتاور زانين که وتی زندش په سبر و اوپار گوازينتگ، شما آيوبئ سبر و تهمبلئ بارئوا ایشکتگ و زانيت که هداوندا آيئ آسر و آکت چي کرت. چيا که هداوند وت گموار و مهربان انت. (۱۲) بله، او منی براتان! سئوگند مؤريت، نه آسمانئ، نه زمينئ و نه دگه چيزيئ. بليت که شمئ ”هئو“، هئو ببيت و ”نه“، نه ببيت، تان چش مبيت که مئاريگ کنگ ببيت.

باورمندی دوا

(۱۳) اگن چه شما گسئ سکی و سوريان کپتگ، دوا بکنت و اگن يگئ گل و شادان انت، سنا و ستا بکنت. (۱۴) اگن چه شما گسئ نادره انت، کليسائئ کماشان تئوار بکنت تان په آييا دوا بکنت و هداوندئ ناما روگنی پر بمُشت. (۱۵) باورمندی دوا نادره ذراه کنت و هداوند آييا پاد کنت و اگن گناهی کرتگ، گناهی بکشگ بنت. (۱۶) پميشکا، وتی گناهان، يکدوميئ ديما بمئيت و په يکدوميا دوا بلوئيت تان ذراه کنگ ببيت. پهریزکارین مردميئ دوايا زور مان و

برجاء بيت.

(۱۷) إلیاس مئے پئیمین مردمے آت، بله په دلستکی ذوایی کرت که هئور
مبیت. گژا تان سئے و نیم سالا زمینا هئور نرتک. (۱۸) پدا که ذوایی کرت چه
آسمانا هئوران گورت و زمینا بر و سمر دات.

(۱۹) او منی براتان! اگن چه شما کسے چه راستیا نگل بوارت و دگرے آييا پر
بترینیت، (۲۰) بزانیٔ که هرکس یک گنهکاریا چه گمراهیا بترینیت، گنهکارا چه
مرکا رگینیت و بازیٔ گناهیٔ بکشگئے سئوبساز بیت.